

Don Duyns Eeuwig leerling blijven

Tekst en portret Don
Marciel Witteman |
Foto's schilderijen
Don Duyns

62

yoga international

Striptekenaar wilde hij worden vroeger. Don Duyns (58) is succesvol schrijver, theatermaker, scenario-schrijver, acteur en leraar én hij tekent en schildert.

Wat kan hij eigenlijk niet? Hij is altijd geïnspireerd en geïnteresseerd. Wat beweegt Don en wat heeft hij met bewegen?

Ontmoeting

Ikaroi

Abstract

Je straalt, net terug uit Londen.

Zeker! Grote steden inspireren mij altijd. Parijs, Berlijn, Rome. In Londen zag ik samen met mijn vrouw Liet een schitterende tentoonstelling van de Koreaanse 'superkunstenaar' Do Ho Suh. Al zijn werk gaat over een *sense of belonging*: waar horen we thuis, wat zoeken we in een thuis. Héél inspirerend, meditatief werk.

Heb je nog meer inspiratiebronnen?

Muziek, dat is voor mij zowel bij schrijven als schilderen essentieel. Dat kunnen bands als The Kinks of The Lemon Twigs zijn, maar ook bijvoorbeeld de soundtrack van de film Interstellar of een gezonde dosis Bach.

Weet je nog wat het eerste kunstwerk is dat je maakte?

In de jaren zeventig tekende ik een strip op een dikke, smalle rol papier. Het was een verhaal zonder woorden over een mannetje met een rechte neus, lang zwart haar en een hoed met zilveren knopen. Die strip is zoekgeraakt, maar soms verlang ik er nog naar. Maar het verlangen is mooier dan de werkelijkheid, denk ik.

Later las ik de stripmagazines Pep en Eppo, en volgde ik onder andere een cursus modeltekenen in Laren, waar ik toen in de buurt woonde. Ik wilde toen van alles: acteur worden, filmmaker, schilder, toneelschrijver. Ik dacht dat de wereld voor me open lag.

Zelfportret

Besproeiing

En?

Ik heb best een hoop van mijn dromen waar kunnen maken. Ik ben destijds niet naar de kunstacademie gegaan, maar heb theaterwetenschap gestudeerd. Inmiddels heb ik iets van 70 à 80 toneelstukken geschreven, een beetje hysterisch, haha. Er zat een onrust in mij, een scheppingsdrang die eruit moest. Ik was ook een woest kind, vocht veel.

Hoe kom je dan tot rust?

Ik heb jaren karate gedaan, daar vind je je kern (*hara*) echt wel. Ik had een fantastische Japanse *sensei*, Hideo Muramatsu. En sinds een paar jaar ben ik echt serieus gaan schilderen, daar vind ik enorm veel ruimte in, ook mentaal.

Wat is het verschil tussen schrijven en schilderen?

Bij schrijven gebruik je altijd je hoofd, tenminste bijna altijd. Je kunt je natuurlijk laten meeslepen, maar je gebruikt toch letters, taal. Bij schilderen begin ik vaak gewoon met een kleur: donker karmijn, titaangeel, kobaltblauw. Verf op doek en dan kijken wat er ontstaat, soms vanuit een schetsje. Het fijne van schilderen is dat het zo zinnelijk is: je staat in een sportbroekje (anders komt er verf op je kleren) en je valt op het doek

aan en er groeit een wereld. Of soms ook niet. En dan schilder je er weer overheen.

Als je zou moet kiezen tussen schrijven en schilderen?

Dat hoeft gelukkig niet, haha! Maar serieus: schrijven en schilderen vormen een eenheid.

Tuin

Het heeft mij, na mijn vijftigste, in evenwicht gebracht. Dit is wie ik ben; ik schrijf, ik schilder en ik heb lief. Al is er nog genoeg te bevechten hoor, het leven is potdomme geen picknick.

Je bent behalve kunstenaar ook al jaren docent schrijven aan o.a. de HKU en de filmacademie. Wat is daar de waarde van voor jou?

Lesgeven is heel belangrijk voor mij, omdat het je laat beseffen dat je zelf ook eeuwig leerling blijft. Volgens mij weten alle goede docenten dat, zeker in het kunstonderwijs. Uiteindelijk is het de student die stuurt, en jij probeert daarin te ondersteunen. Het is genieten om te zien als iemand gaat 'vliegen' en zijn, haar of diens stem vindt. Daar kun je soms nog gelukkiger van worden dan van je eigen prestaties.

Doe je nu, na de karate, nog aan beweging?

Ik heb ooit ook nog geworsteld op de Wallen, met allemaal bonken van portiers. Maar dat is een heel ander verhaal, haha. Ik doe nu van alles; zwemmen, op de roeimachine en soms wat oude oefeningen van karate, bv. je handen als een soort 'mes' op je keel richten en zo een tijd blijven staan. Dat is vast een yogaoefening, of niet?

Niet echt, maar wel yoga-achtig

Waar werk je nu aan?

Ik maak nu doeken voor een groepstentoonstelling in de Moving Gallery in Utrecht, onder de titel 'Driften'. En ik heb een

'schrijnende komedie' geschreven voor vier geweldige acteurs met als titel 'Wat moeten we met Maartje'. Dat stuk gaat over spelen, de dood, bedrog, geluk, angst; kortom het hele leven zelf.

Dankjewel!

Jij bedankt.

donduyns.nl

Man met geit

Golgotha